

Elegie

Necorupb

Mai aud și astăzi dulcea ta chemare
revenind prin vreme ca un lung ecou
cu-nveliș de umbre din cireși amare
mai demult uitate într-un bibelou.
Îmi aduce-n cuget nerostiri pierdute
printre slove scrise într-un vast poem,
îngropat în ziduri de străvechi redute
apărat să fie de un greu blestem.
Reascult poemul pe la miez de noapte,
în frânturi de franje rupte-ntr-un halou,
cu rostiri vrăjite care vin din șoapte
scrise-n semne sacre pe un vechi tablou.
Mângâiat de vraja sfintelor cuvinte
care vin năvalinic spre adâncul meu
te revăd, iubito, și-mi aduc aminte
c-ai plecat senină într-un curcubeu.
Te întorci adesea, renăscând în vise,
dintr-o stea uitată, vrând să îmi vestești
că îmi legeni somnul cu poeme scrise
să-mi aducă-n suflet tainice povești.